

Van verwoorden tot vermoorden

(Op het toneel dat geen toneel is, staan acteurs. Het zijn geen acteurs maar mensachtigen. Het zijn zij met lichamen. Het zijn zakken vlees en bloed.)

Individu: Wat is je favoriete orgaan?
Collectief: De huid
Individu: Heb je een dikke huid?

(Op het toneel dat geen toneel is, zijn geen coulissen en hangt geen grid. Er is wel een koude vloer en een krakend plafond. Het is geen black box maar een white cube. Er zijn ramen, pilaren en dus mensen. De mensen eten zoals dieren vreten.)

Individu: Wat is jouw favoriete orgaan?
Collectief: De maag
Individu: Liefde gaat door de maag
Collectief: Kots ook
Individu: Eigenlijk gaat die door de slokdarm
Collectief: Eigenlijk wel

(Er is suiker, potgrond, rode biet en gedroogde selderij. En iedereen hoort erbij. Iedereen mag eten. Iedereen een slabbetje om. Iedereen een beetje soep.)

Collectief: Wat is jouw favoriete orgaan dan?
Individu: Mijn brein
Collectief: Want?
Individu: Daar zitten alle goede ideeën die ik uitstel

(In de verte klink een van de hits van Lady Gaga. Heel organisch – als vanzelf begint iedereen te dansen. Er is chemie. De zakken vlees en bloed blijken nu ineens geschoolde dansers te zijn.)

Collectief: Je danst als een worm
Individu: Je danst als Jezus – als iemand die valt en opstaat
Collectief: Jij danst als een worm
Individu: Wat vond je van de soep?
Collectief: Lekker
Individu: Ik ook
Collectief: Ik proefde ook een bittertje
Individu: Probeer je me te vergifigen met een groepsgevoel?

(Het individu en het collectief stoppen met dansen en staren levenloos voor zich uit. Alsof ze meer vragen hebben dan antwoorden. Hoe leven ze samen? Hoe sterven ze samen? En doen ze dat dan samen of alleen? Hoe eten ze samen? En toiletteren ze? En doen ze dat samen of alleen? Hoe spelen ze samen? Nou ze spelen, maar vooral met elkaars hart. Ze zijn hard voor elkaar.)

Collectief: Wie heeft deze soep gemaakt?
Individu: Ik niet
Collectief: Ik voel me niet zo lekker

(Het individu en het collectief zijn zojuist vergiftigd. Dat beseffen ze zich langzaam maar zeker. Het was een zoete wraakactie, maar niemand weet van wie. Toch weten ze wat hen te doen staat; het is een oefening. Een oefening in sterven. Een oefening in doden. Als ze weten hoe te doden en te sterven, leren ze vanzelf hoe ze moeten leven.)

Individu: Ik wist niet dat ik het in me had
Collectief: Wat?
Individu: De wil te leven
Collectief: Killing nothing but the expectation

(In de verte klinkt orgelmuziek.)

Individu: Ik vind het alleen jammer dat ik me niet heb kunnen voortplanten. Ik had me graag nog willen voortplanten.
Collectief: Ik vind het jammer dat ik geen orgel heb leren spelen. Ik had graag nog orgel willen leren spelen.

(Van dichtbij klinkt orgelmuziek.)

Individu: Het is me om het even of we vredig samen leven
Collectief: Dat zeg je alleen omdat het rijmt
Individu: Je bent een player
Collectief: You play your part
Individu: Organisch, orgastisch, organisme, orgel, orgaan, organisatie

Collectief: Afhankelijk van de context
Individu: Kan verwijzen naar iets levends of een afgestorven materiaal van biologische oorsprong dat onderhevig is aan verteringsprocessen
Collectief: Ik dus
Individu: Kan verwijzen naar een organische verbinding zoals in de organische chemie en biochemie waarvan een molecuul minstens een koolstof- en een waterstofatoom bevat
Collectief: Wij dus

Individu: Kan verwijzen naar kunst: uit een groeiproces voortgekomen
Collectief: Afhankelijk van de context
Individu: Precies
Collectief: We hebben onze eigen stofwisseling
Individu: Dat verwoord je mooi
Collectief: Dat vermoord je mooi

(Iedereen klimt in de composthoop: de dansers, de zakken vlees en bloed, de solisten, het koor. Ze klampen zich aan elkaar vast als koala's.)

Individu: Stel je voor dat alles wat je je voorstelt waar is
Collectief: Ik ben mens, dier en voedsel
Individu: Je wil me eten
Collectief: Ik wil je zijn
Individu: Je bent wat je eet
Collectief: Je wil me aaien
Individu: Ik heb geen vacht
Collectief: Ik wil dat je lacht
Individu: Mijn favoriete orgaan is een gebroken hart

(Je brein denkt dat alles wat rijmt waar is. Dus is dit een waardig einde. De kunst kan bij de composthoop. De lust kan ook bij de composthoop. Hoop kan bij de composthoop. Een hoop kan bij de composthoop. Jij ook bij de composthoop. Ik ook bij de composthoop. Het is onderdeel van een ensemble.)

Geschreven voor **it is part of an ensemble** in Club Solo door Fien de Smet

From Saying to Slaying

(On the stage which is not a stage are actors. They are not actors, but humanoids. They are the ones with bodies. They are sacks of flesh and blood.)

Individual: What is your favorite organ?
Collective: The skin
Individual: Do you have thick skin?

(On the stage which is not a stage, there are no wings and there's no grid. It does have a cold floor and a creaky ceiling. It is not a black box, but a white cube. There are windows, pillars, and therefore, people. People eat like animals feed.)

Individual: What is your favorite organ?
Collective: The stomach
Individual: The way to the heart is through the stomach
Collective: So vomit is on its way to the heart?
Individual: Actually, it's on its way out
Collective: So it is

(There's sugar, potting soil, beet roots and dried celery. And everybody's there. Everybody gets to eat. Everybody gets a bib. Everybody gets a little soup.)

Collective: So what is your favorite organ?
Individual: My brain
Collective: Because?
Individual: That's where all the good ideas I put off reside

(One of Lady Gaga's hits is playing faintly in the distance. Very organically, as if by chance, everyone starts dancing. There is chemistry. The sacks of flesh and blood suddenly turn out to be skilled dancers.)

Collective: You dance like a worm
Individual: You dance like Jesus – like someone who falls and gets up
Collective: You dance like a worm
Individual: How did you like the soup?
Collective: It was good
Individual: It was
Collective: I also tasted a hint of bitterness
Individual: Are you trying to poison me with a sense of belonging?

(The individual and the collective stop dancing. Their eyes glaze over. They look as if they have more questions than answers. How do we live together? How do we die together? Or do we die alone? How do we eat together? Do we groom ourselves or each other? How do we play together? Well, they play, but mostly with each other's hearts. They are hard on each other.)

Collective: Who made this soup?
Individual: Not me
Collective: I don't feel so good

(The individual and the collective have just been poisoned. They are slowly beginning to realize that. It was sweet revenge, but no one knows who exacted it. Yet they know what to do; it is an exercise. An exercise to die. An exercise to kill. If they know how to kill and how to die, they will naturally learn how to live.)

Individual: I didn't know I had it in me
Collective: What?
Individual: The will to live
Collective: Killing nothing but the expectation

(Organ music is playing in the distance.)

Individual: My only regret is that I have not been able to reproduce. I would have liked to reproduce.
Collective: My regret is that I never learned to play the organ. I would have liked to learn to play the organ.

(Organ music is playing nearby.)

Individual: I don't care if what it is we share
Collective: You only say that because it rhymes
Individual: You're a player
Collective: You play your part
Individual: Organic, orgasmic, organism, organ, organs, organization
Collective: Depending on the context

Individual: May refer to something living or a dead material of biological origin subject to digestive processes
Collective: So to me then

Individual: May refer to an organic compound as in organic and biochemistry whose molecule contains at least one carbon and one hydrogen atom
Collective: So to us then
Individual: May refer to art: having emerged from a process of growth
Collective: Depending on the context
Individual: Exactly
Collective: We have our own metabolism
Individual: That's a wonderful thing to say
Collective: That's a wonderful thing to slay

(Everyone climbs into the compost heap; the dancers, the bags of flesh and blood, the soloists, the choir. They cling to each other like koalas.)

Individual: Imagine that everything you imagine is true
Collective: I am human, animal and food
Individual: You want to eat me
Collective: I want to be you
Individual: You are what you eat
Collective: You want to pet me
Individual: I have no fur to impart
Collective: So you will not let me?
Individual: My favorite organ is a broken heart

(Your brain thinks everything that rhymes is true. So this ending is fitting. Let's throw art on the compost heap. Let's throw lust on the compost heap. Let's heap hope on the compost heap. We'll heap heaps on the compost heap. Let's throw you on the compost heap. Let's throw me on the compost heap. It is part of an ensemble.)

Written for **it is part of an ensemble** in Club Solo by Fien de Smet